

Posudek na bakalářskou práci

Michaely Dlouhý

zpracovanou v letním semestru akademického roku 2009/10

K zadání bakalářské práce a povaze úkolu

Studentka zpracovala návrh na téma

„Liberec - Perštýn“.

Jejím úkolem bylo navrhnout nové využití stavební jámy v centru Liberce ve smyslu studentské soutěže, vypsané developerem nedostavěného obchodního a zábavního centra, firmou ECE Projektmanagement Praha. Významnou součástí práce bylo nalezení vhodného způsobu využití místa a formování odpovídajícího stavebního programu.

K průběhu práce

Studentka pracovala na projektu samostatně a práci odevzdala ve stanoveném termínu. Od počátku práce byla zcela zaujatá problematikou odrazu slunečního světla pomocí velkých zrcadel, který brala jako základní rozměr svého řešení.

Komentář k řešení

Opuštěná velká stavební jáma v centru Liberce jako reziduum neúspěšného komerčního projektu je pro autorku výzvou k vytvoření protikladu komerčního světa. Navrhuje prostředí pro prezentaci uměleckých děl ať již v interiéru, o kterém mluví jako o „Kunsthalle“, nebo v exteriéru rozsáhlého parku, pro který používá analogický výraz „Kunstpark“. Německý výraz „Kunst“ je pro ni ale významný. I Liberec přejmenovává na „Kunstberg“.

Celkový urbanistický koncept je tvořen třemi částmi. Dvě z nich, „Kunsthalle“ a „Kunstpark“, tvoří centrální soubor návrhu a jsou v těžišti autorčina zájmu. Třetí část se skládá z celkem sedmi budov v okolí, kterým je ale věnována podstatně menší pozornost. Jsou dokumentovány jen více či méně schématicky. Hlavní neznámou a problémem jsou dva objekty na sever od „Kunsthalle“, které jsou vyznačeny jenom půdorysnou stopou bez vyobrazení jejich výšky. Rozsáhlejší z nich je ale mimořádně významný pro vnímání centrálního souboru návrhu. Pravděpodobně zcela blokuje pohled od středu města na srpek „Kunsthalle“ aniž by nabízel cokoliv zřetelně zajímavého.

Autorka v úvodu své práce píše: „Střípky světla se pohybují po svazích a nakonec doplouvají do těžiště spirály“. Zmíněnou spirálu ale v návrhu nenacházím. Existuje zřejmě jen v hlavě autorky a vyskytuje se pouze v jednom z pomocných schémat.

Grafická schémata předpokládají dvě soustavy odrazných ploch: na severu území parku a v jeho jižní části. Odrazné plochy na severu jsou zřetelně tvořeny částmi fasád „Kunsthalle“. Kde jsou ale zrcadla, tvořící jižní část reflexního systému? Bez nich je totiž grafická analýza o chodu slunečních paprsků neplatná. Nenacházím je ani v žádné situaci, ani v žádném řezu. Soudím tedy, že tato zrcadla jsou v návrhu skutečného

provedení vypuštěna. Pak je ovšem hravá barevná grafika pouhým samostatným abstraktním výtvarným pokusem, který nemá s realitou nic společného.

„Kunsthalle“

Funkce a význam této budovy je dvojitý. Slouží jednak jako zázemí parku, jednak jako specifické kulturní a společenské centrum.

Do „Kunsthalle“ jsou pro návštěvníky navrženy dva vstupy. Jeden z nich, označený jako hlavní, ale vede do malé přízemní části, která jim kromě záchodů nic dalšího nenabízí. Uměleckých zážitků se jim dostane až o tři podlaží výše ve 4.NP, kam musí vyjet výtahem nebo vystoupat pěšky. Druhý vstup je na tom o něco lépe. Vede návštěvníky přímo do prostor oranžérie, využitelné sezónně pro výstavy. V dalším podlaží pak najdou rozsáhlé společenské prostory a auditorium a mohou pokračovat dále vzhůru k výstavním plochám. Smysl duplicity veřejných vstupů do této vcelku malé kulturní instituce je nejasný.

Smysl oranžérie jako doprovodné součásti rozlehlého parku je naproti tomu zřejmý. V letní sezoně, kdy je uvolněna od skladované vegetace, je míněna i pro některé druhy výstavního využití. Její oboustranně prosklený prostor s proměnlivou výškou by v letním období vyžadoval zřetelné, účinné a často užívané stínění. To ale není ani na výkresech ani v textu zmíněno.

Do oblouku zahnuté auditorium ve 2.NP má sice relativně velkou plochu a délku, ale v poměru k nim malou kapacitu. Není jasný důvod pro neúměrně širokou uličku podélně sedadel u jižní fasády, ani pro přerušení hlediště a odsunutí jeho již tak vzdálené zadní části dále od promítací plochy.

Vlastní výstavní plochy ve 4.NP jsou v porovnání s celkovými rozměry „Kunsthalle“ relativně malé. Jejich složitá přístupnost nepřispívá k jejich atraktivitě.

„Kunstpark“

Rozsáhlá parková plocha přejímá bez větších tvarových úprav tvar dnešní stavební jámy. Ačkoliv to není explicitně vyjádřeno, je zřejmě bez omezení přístupná veřejnosti a kromě odpočinku návštěvníků v přírodě má sloužit i vystavování uměleckých děl pod otevřeným nebem.

Vcelku odpovídající pozornost a míra vyobrazení je věnována řešení parku a jeho doplňkových prvků. I zde je rozebírána intenzita slunečního svitu v různých částech parku a úměrně tomu je volena vhodná vegetace.

Obsah a rozsah odevzdaného elaborátu

Práci uvádí plejáda situačních výkresů, velmi ze šířky a pozvolna se propracovávajících k samotnému místu. Objekt „Kunsthalle“ je dokumentován sice schématicky, ale přijatelně. Řešení parku je doloženo vcelku odpovídajícím způsobem.

Velký prostor je v návrhu věnován ~~grafickým~~ grafům, dokládajícím zamýšlené účinky odraženého slunečního světla. Ty jsou dokumentovány barevnými liniemi, souvisejícím poněkud nejasně s problematikou odrazu slunečního světla od dvou obloukovitých linií. Tato grafická hra se zdá být (soudě dle odevzdané dokumentace) autonomním smyslem

předložené práce. Bakalářská práce je ale zadána jako architektonická, tedy zabývající se výsostně hmotným prostředím s reálnými urbanistickými a stavebními souvislostmi.

Nerozumím pojmu „průsvitné odrazivé sklo“, užitému v popisu jižní fasády „Kunsthalle“. Myslím, že se tady jednoduše jedná o zrcadlové sklo. Fasádní skladba za ním není sice detailně popsána, je ale v půdorysech 2.-4.NP správně vyznačena jako plná a neprůhledná. Naproti tomu jsou protilehlé fasádní plochy stejných podlaží v severním pohledu popsány jako „leštěný nerezový plech“, ale v půdorysech vyznačeny jako prosklené. Předpokládám, že jde o nedbalost při popisování, nikoliv o záměr. Severní fasáda je pak ale špatně nakreslena. Je totiž ve skutečnosti (soudě dle půdorysů) zcela prosklená. Takové řešení sice zaručuje bohaté prosvětlení interiéru, vede ale ke zbytečným nárokům na tepelně izolační kvalitu zasklení nebo k riziku velkých tepelných ztrát. Kombinace plných a prosklených ploch by tu byla na místě.

Průvodní zpráva (nadepsaná jako technická) popisuje základní provozní řešení „Kunsthalle“ a v náznaku zmiňuje i materiálové řešení některých jejích povrchů. Obdobně jsou zmíněny i základní principy uspořádání „Kunstparku“, jeho terénního a vegetačního řešení. Okrajově jsou dotčeny i cesty a doplňkové konstrukce v parku.

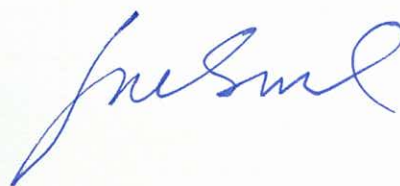
Nikde v textové části předložené práce ale nenacházím zřetelné vysvětlení smyslu, účelu a funkce celého zásahu, předpokládajícího vznik umělecké instituce s unikátní orientací na umění v exteriéru.

Hodnocení

Práce na mne v řadě ohledů působí neúplně a nevyrovnaně. Její váha jako průkazu autorčiny zralosti na úrovni absolventa bakalářského studia je, obávám se, diskutabilní. Michaela Dlouhá se dle mého úsudku touto prací zřetelně prezentuje jako nadaná osoba, podstatně méně ale jako osoba schopná převádět své koncepční vize do všestranně promyšleného a zřetelně dokumentovaného architektonického návrhu. Vzhledem k těmto skutečnostem sice její práci přijímám k obhajobě, nemohu ale pro ni k mé lítosti navrhnout lepší ohodnocení než

velmi dobře minus

V Liberci 18.6.2010

prof.ing.arch.akad.arch. Jiří Suchomel
vedoucí bakalářské práce